

právem, že žalovaná jest povinná zdržeti se v obchodním styku označení jí vyrobeného sucharu jako Karlovarský suchar (Karlsbader Zwieback), zdržeti se označení tohoto na zboží samém nebo na jeho bezprostřední výpravě, nebo na obalech a schránkách, dále oznámení, nadpisech, návěstích, obchodních cirkulářích a pod. **N i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d** v otázce, o níž jde, z těchto **d ů v o d ů**: Prvý soud zjistil a dospěl k přesvědčení, že tu není zdržovacího nároku žalobce proti žalované, protože nejde o označení původu, nýbrž druhu. Označení »Karlovarský suchar« mohlo býti původně označení původu. Tuto vlastnost však ztratilo tím, že stálým užíváním jeho i jinými výrobci dokonce v cizozemsku přešlo do obecného užívání a stalo se jen volným označením druhu nebo jakosti zboží. Předpokladem uznání jeho za označení takové jest, že zúčastněné kruhy přestaly všeobecně spatřovati v něm označení původu. Rozhoduje tu obchodní obyčej zúčastněných kruhů, t. j. meziobchodníků, maloprodavačů a odběratelů (přírodních konsumentů) tohoto zboží, tedy osob, které je obyčejně kupují. Otázka, jde-li o označení původu či druhu, jest otázkou skutkovou (Skála str. 127). Odvolací soud pokládá zjištění prvního soudu v tomto směru za správné a přejímá je podle § 498 c. ř. s. za základ i svého rozhodnutí. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolání.

Z d ů v o d ů:

Nutno přisvědčiti odvolacímu soudu, že jde o otázku skutkovou, pokud soudy nižších stolic mají za zjištěno, že jde v příčině sporného označení »Karlovarský suchar« o označení druhové a nikoliv o označení původu zboží (srov. Skála: Nekalá soutěž str. 117). Tímto zjištěním jest dovolací soud vázán a nemůže se proto obíratí vývody dovolání, kterými se dovolatel vynasnažuje dolíčiti pravý opak.

Čís. 15088.

V konkursním řízení lze uplatňovati odpůřčí nárok i žalobou určovací.

(Rozh. ze dne 27. března 1936, Rv I 497/36.)

Žalobce (správce konkursní podstaty Ludvíka S.) domáhá se žalobou výroku, že zástavní právo Edmunda S. (žalovaného) podle přednesu žalobce, fingované a vážnoucí na nemovitostech úpadci náležejících, jest proti konkursním věřitelům bezúčinné. Žaloba byla zamítnuta **s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c**, **N e j v y š š í m s o u d e m** z těchto

d ů v o d ů:

Uplatňuje-li se odpůřčí nárok žalobou podle konk. ř. čís. 64/31 Sb. z. a n., jest v důsledku povahy odpůřčího nároku žalovati o plnění, jak

plyne z § 42 odstavec (1) konk. ř. Ale tím není vyloučeno, aby, jsou-li splněny předpoklady žaloby určovací podle § 228 c. ř. s., žalováno bylo toliko o určení, že odporovatelné právní jednání jest bezúčinné. V souzeném případě domáhá se žalobce jen výroku, že jest proti konkursním věřitelům bezúčinné zástavní právo žalovaného Edmunda S. za pohledávku 250.000 Kč s příslušenstvím, vložené na základě dlužního úpisu ze dne 29. srpna 1931 v knih. vložce čís. 1962 pozemkové knihy obce Ch., ač mohl žalovati hned na plnění, to jest, když ne přímo na výmaz zástavního práva, tedy aspoň na zápis obmezení, že vložené zástavní právo jest bezúčinné proti konkursním věřitelům. Otázku, zda žalobce má právní zájem na brzkém zjištění práva nebo právního poměru, jest zkoumati i ve vyšších stolicích z úřadu (srovnej rozhodnutí čís. 9820, 10155 Sb. n. s.), leda že by otázka ta byla již vyřešena pravoplatně formálním usnesením (rozhodnutí čís. 7491 Sb. n. s.). Nezbytnou náležitostí určovací žaloby jest žalobcův právní zájem, aby právní poměr nebo právo nebo pravost listiny byly soudním rozhodnutím najisto postaveny co nejdříve. Právní postavení žalobcovo musí tedy býti takové, by brzké, rychlé určení sporného právního poměru nebo práva bylo jediným žádoucím východiskem (rozhodnutí čís. 11630 Sb. n. s.). Proto možnost žaloby o plnění vylučuje pravidelně žalobu určovací, což však podle stálé judikatury nejvyššího soudu neplatí bez výhrad. Jak bylo podrobně vyloženo zejména v rozhodnutích čís. 4498, 6015, 10155, 10233, 10331, 10942, 11150, 12100 Sb. n. s.), jest totiž určovací žaloba přípustná, ač by bylo lze žalovati i přímo o plnění, zjednávali se jí pevný základ pro právní vztahy stran, předejde-li se jí zbytečnému rozmnožování sporů o plnění a sleduje-li tedy svůj samostatný a rozumný účel. V souzeném případě však dovolací soud seznal, že tyto předpoklady pro samostatnou určovací žalobu nejsou splněny, a bylo již z tohoto důvodu žalobu zamítnouti.

Čís. 15089.

K § 530 čís. 7 c. ř. s.

Odsuzující rozsudek trestní, vydaný po skončeném řízení v základním sporu, není dostatečným důvodem obnovy řízení ve sporu o náhradu škody, skončeném pravoplatně zamítnutím žaloby, ježto nebylo dokázáno zavinění žalovaného.

(Rozh. ze dne 27. března 1936, Rv II 741/34.)

Žalobce podal na žalovaného žalobu o náhradu škody způsobené mu autem, řízeným žalovaným. Žaloba ta byla zamítnuta rozsudkem ze dne 7. dubna 1933. Proti žalovanému bylo zahájeno současně trestní řízení pro přestupek § 431 obč. zák. a byl také žalovaný pro tento trestní čin dne 19. června 1933 pravoplatně odsouzen. Žalobce tvrdě, že odsuzující trestní rozsudek jest novou okolností, na niž se dříve v civilním sporu